

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองบริหารทรัพยากรบุคคล ฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม โทร. ๑๑๑๒

ที่ ยธ ๐๕๑๖/

1640

วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙

เรื่อง กรณีศึกษาเรื่องเจ้าหน้าที่กระทำความผิดวินัยฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาไม่กำกับดูแลการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชา

เรียน หัวหน้าหน่วยงานในสังกัดกรมบังคับคดี

ด้วย กองบริหารทรัพยากรบุคคล ได้ดำเนินการสรุปย่อคำพิพากษา (อุทธรณ์) ของศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๑๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เรื่องคดีพิพาทเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา) ซึ่งรองอธิบดีกรมบังคับคดี (นางสาวรัตนาวดี สมบูรณ์) เห็นชอบให้มีการเผยแพร่ให้หัวหน้าหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ในสังกัดกรมบังคับคดีได้รับทราบ เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษาในกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงในฐานะผู้บังคับบัญชา ไม่กำกับดูแลการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชา จนเป็นเหตุให้เกิดการทุจริตเบียดบังเอาเงินของทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวโดยมิชอบ ทำให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง

ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันและรักษาประโยชน์ของทางราชการและประเทศชาติโดยรวม ตลอดจนเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบ ลดโอกาสในการกระทำการทุจริตหรือประพฤติมิชอบต่อหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานสังกัดกรมบังคับคดี และเพื่อเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการเสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีวินัยและป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยในทุกกรณี ซึ่งสอดคล้องกับแนวนโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบที่ทางราชการกำหนด จึงให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นและทุกหน่วยงานในสังกัดกรมบังคับคดีได้รับทราบและแจ้งเวียนให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดได้รับทราบ เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษาประกอบการปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีต่อราชการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

(นางสาวรัตนาวดี สมบูรณ์)

รองอธิบดี รักษาการแทน

อธิบดีกรมบังคับคดี

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองบริหารทรัพยากรบุคคล ฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม โทร. ๑๑๑๒

ที่ ยธ ๐๕๑๖/

1535

วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙

เรื่อง สรุปย่อคำพิพากษา (อุทธรณ์) ของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑

เรียน รองอธิบดีกรมบังคับคดี

๑. เรื่องเดิม

รองอธิบดีกรมบังคับคดี (นางสาวรัตนาวดี สมบูรณ์) มีคำสั่งมอบให้เจ้าหน้าที่กลุ่มงานวินัยและส่งเสริมคุณธรรม กองบริหารทรัพยากรบุคคล ดำเนินการสรุปย่อคำพิพากษา (อุทธรณ์) ของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๖๓๖/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๑๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษาสำหรับการควบคุม กำกับ ดูแล ผู้ได้บังคับบัญชาในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

๒. ข้อเท็จจริงและข้อพิจารณา

กลุ่มงานวินัยและส่งเสริมคุณธรรม กองบริหารทรัพยากรบุคคล ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการสรุปย่อคำพิพากษา (อุทธรณ์) ของศาลปกครองสูงสุด ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๖๓๖/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๑๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ระหว่าง นางสาววีราวัลย์ เอี่ยมวิบูลย์ ผู้ฟ้องคดี อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ผู้ถูกฟ้องคดี เรื่องคดีพิพาทเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา) เพื่อเป็นกรณีศึกษาในกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชา ไม่กำกับดูแลการปฏิบัติงานของผู้ได้บังคับบัญชา จนเป็นเหตุให้เกิดการทุจริตเบียดบังเอาเงินของทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวโดยมิชอบ ทำให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง บัดนี้ กองบริหารทรัพยากรบุคคล ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว เห็นควรให้มีการเผยแพร่ให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดกรมบังคับคดีได้รับทราบ และใช้เป็นกรณีศึกษาประกอบการปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีต่องานราชการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบกองบริหารทรัพยากรบุคคลจะได้ดำเนินการต่อไป

(นางสุกัญญา บุษยานาวิน)

ผู้อำนวยการกองบริหารทรัพยากรบุคคล

เห็นชอบตามเสนอ *แนวข้อใน Intranet ส.ส.ท. ๒๑ มิ.ย. ๒๕๕๙ ขจรดม.ล.ล*

(นางสาวรัตนาวดี สมบูรณ์)

รองอธิบดีกรมบังคับคดี

๒๘ เม.ย. ๒๕๕๙

๔ พ.ค. ๒๕๕๙

03331

๒๓ ม.ค. ๒๕๕๙

ย่อคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๑๖/๒๕๕๑

ผู้ฟ้องคดี นางสาว ว.

ผู้ถูกฟ้องคดี อธิการบดีมหาวิทยาลัย ม.

กรณีเรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง มาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ระดับ ๗ สังกัดคณะแพทยศาสตร์ของโรงพยาบาล ร. และผู้ถูกฟ้องคดีเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัย ม. ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ไม่กำกับดูแลการปฏิบัติงานของนางสาว ข. ตำแหน่งพนักงานธุรการ ระดับ ๔ ผู้ได้บังคับบัญชา จนเป็นเหตุให้เกิดการทุจริตเบียดบังเอาเงินทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวโดยมิชอบ ทำให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ต่อมาผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย (ก.ม.) ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ก.ม. ได้พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ และได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษดังกล่าว

คดีมีประเด็นที่ศาลปกครองสูงสุดต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จึงมีประเด็นต้องพิจารณาว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ หรือไม่ ซึ่งต้องพิจารณาตามลำดับดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การกระทำของผู้ฟ้องเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการหรือไม่ เมื่อพิจารณาจากคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว จะเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้างานแพทยศาสตร์ศึกษา มีหน้าที่ดูแลการปฏิบัติงานของนางสาว ข. ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เบิก - จ่ายเงินค่าใช้จ่ายต่างๆ เพื่อนำส่งให้ส่วนราชการต่างๆ แต่เมื่อได้เบิกจ่ายเงินแล้ว ไม่นำส่งส่วนราชการต่างๆ โดยได้เบียดบังเอาเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ในฐานะหัวหน้างานแพทยศาสตร์ศึกษาย่อมจะปฏิเสธความรับผิดชอบมิได้ โดยเฉพาะเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าในการเบียดบังเอาเงินของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตนนั้น นางสาว ข. ได้กระทำการหลายครั้งหลายหนมาเป็นเวลานาน ข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้างานแพทยศาสตร์ศึกษามีได้กำกับตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของนางสาว ข. เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินของราชการอย่างสมควรจะดำเนินการ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าหน่วยงานจักต้องมีตามสมควรแก่วิสัยและพฤติการณ์เป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

ประเด็นที่สอง การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงหรือไม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการ ระดับ ๗ สังกัดแพทยศาสตร์

โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัย ม. และได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้างานแพทยศาสตรศึกษา มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ในสังกัดแพทยศาสตรศึกษาทุกคนให้เป็นไปตามระเบียบ กฎเกณฑ์ของทางราชการและระมัดระวังไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการไม่ว่าด้วยกระทำการใดๆ เมื่อหน่วยธุรการเป็นหน่วยงานหนึ่งในงานแพทยศาสตรศึกษาซึ่งมีหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน การรับเงิน การเก็บรักษาเงิน และการนำส่งเงินให้แก่บุคคลและหน่วยงานที่เป็นเจ้านายของคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาล ร. จึงเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้ฟ้องคดีที่จะต้องรับผิดชอบตรวจสอบควบคุมไม่ให้เกิดข้อบกพร่อง ความผิดพลาด หรือการทุจริตขึ้น ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวแล้วผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ที่จะต้องศึกษาข้อมูลหน่วยงาน ระบบงาน ตลอดจนบุคลากรภายในหน่วยงานอย่างละเอียด หากผู้ฟ้องคดีศึกษาระบบงานแล้วพบว่า ระบบงาน ขั้นตอนการปฏิบัติงานในหน่วยงานแพทยศาสตร์ไม่เป็นระบบ หรือไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน ผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้างานก็สามารถจัดระบบงานให้เหมาะสมได้ โดยอาจกำหนดแนวทางปฏิบัติต่างๆไว้ เพื่อให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่สามารถปฏิบัติงานต่างๆได้อย่างถูกต้อง และเป็นระบบ โดยมีผู้ฟ้องคดีคอยให้คำแนะนำ ควบคุม และตรวจสอบการทำงานของผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด ส่วนในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่อาจดำเนินการต่างๆภายในหน่วยงานดังกล่าวได้ด้วยตนเอง ผู้ฟ้องคดีก็อาจมอบหมายข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่คนใดคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นผู้ดำเนินการแทน แต่อย่างไรก็ตามผู้ฟ้องคดีก็ต้องควบคุม ตรวจสอบการปฏิบัติงานที่มอบหมายไปนั้นอย่างสม่ำเสมอและรอบคอบ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมอบหมายให้นางสาว ข. พนักงานธุรการ ระดับ ๔ ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายของงานแพทยศาสตรศึกษา และมีการเบิกจ่ายเงินจำนวนมากต่อเนื่องกันหลายรายการ ตลอดจนการที่ผู้ฟ้องคดีเปิดบัญชีเงินฝาก ซึ่งมีผู้ฟ้องคดี นางสาว ข. และนาย อ. จำนวนสองในสามคนมีอำนาจสั่งจ่ายเงินนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ให้ความไว้วางใจผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างมาก เนื่องจากนางสาว ข. และนาย อ. สามารถสั่งจ่ายเงินจากบัญชีดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องผ่านผู้ฟ้องคดี ซึ่งความไว้วางใจดังกล่าวอาจเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตได้โดยง่าย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องควบคุม ตรวจสอบการปฏิบัติงานของนางสาว ข. อย่างสม่ำเสมอว่าได้ทำการเบิกเงิน รับเงิน และส่งเงินให้กับหน่วยงานที่เป็นเจ้านายของคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาล ร. ว่าถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ มิเช่นนั้นผู้ฟ้องคดีอาจจะป้องกันมิให้เกิดการทุจริตได้โดยการกำหนดเงื่อนไขการเบิกจ่ายเงินในบัญชีแต่ละครั้งไว้ว่า จะต้องมียาลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีทุกครั้ง แต่หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนมีงานที่ต้องรับผิดชอบจำนวนมาก ก็ควรกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงลายมือชื่อในการเบิกจ่ายเงินในบัญชีแทนผู้ฟ้องคดี เพื่อเป็นการตรวจสอบการปฏิบัติงานของนางสาว ข. และเป็นการป้องกันมิให้นางสาว ข. และนาย อ. ร่วมกันทุจริตได้ แต่จากข้อเท็จจริงเห็นได้ว่าเมื่อผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้นางสาว ข. ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินของงานแพทยศาสตรศึกษานั้น ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชามีได้ควบคุม ตรวจสอบการปฏิบัติงานของนางสาว ข. ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเลย เพราะหากผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวัง และตรวจสอบการปฏิบัติงานของนางสาว ข. อย่างสม่ำเสมอ ก็ต้องทราบถึงความผิดปกติของเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินมาตั้งแต่ต้นว่า คำชี้แจงของนางสาว ข. นั้นไม่เป็นความจริง แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเพิกเฉยเชื่อตามคำกล่าวของนางสาว ข. และปล่อยให้นางสาว ข. ดำเนินการเรื่องดังกล่าวต่อไป โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ท้วงติงจนกระทั่งผู้ฟ้องคดีได้พบผู้อำนวยการโรงพยาบาลฯ โดยบังเอิญ แล้วทราบว่ายังมิมีการส่งเงินให้กับผู้อำนวยการโรงพยาบาลดังกล่าว จึงเกิดความสงสัยในพฤติกรรมของนางสาว ข. แล้วจึงไปตรวจสอบ

เอกสารหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินต่างๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของนางสาว ข. จึงพบว่านางสาว ข. ดำเนินการเบิกจ่ายเงินโดยมิชอบ แสดงให้เห็นว่า นางสาว ข. มิได้กระทำการทุจริตโดยใช้วิธีการแยบยลแต่อย่างใด และสามารถตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่างๆ ได้ เพราะผู้ฟ้องคดีสามารถตรวจพบได้ในเวลาที่รวดเร็วและสามารถชี้แจงรายละเอียดต่างๆ ได้อย่างชัดเจน แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีปล่อยปละละเลยไม่ตรวจสอบควบคุมการปฏิบัติงานของนางสาว ข. อย่างสม่ำเสมอ และถึถ้วนเพียงพอ เป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังเช่นว่านั้นอย่างเพียงพอ จนเป็นเหตุให้ผู้ได้บังคับบัญชาทุจริตเบียดบังเอาเงินของทางราชการไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ และความประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดียังก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการในกรณีอื่นๆ อีก ซึ่งมีผลมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีมอบงานให้นางสาว ข. ผู้ได้บังคับบัญชาปฏิบัติงานโดยลำพัง โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ควบคุมและตรวจสอบเช่นกัน แม้จะปรากฏว่า ระเบียบและระบบงานที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินของมหาวิทยาลัย ม. และคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล ร. ที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินราชการจะไม่มีระบบการควบคุมตรวจสอบที่รัดกุมเพียงพอ และมีได้มีการปฏิบัติตามระเบียบของกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการเก็บรักษาเงินและการนำส่งคลังของส่วนราชการ พ.ศ.๒๕๒๐ และระเบียบมหาวิทยาลัย ม. ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย พ.ศ.๒๕๓๓ อย่างเคร่งครัดก็ตาม แต่หากผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวัง มีการวางระบบการควบคุมตรวจสอบภายในหน่วยงานที่รัดกุมเพียงพอแล้ว แม้จะมีความเสียหายเกิดขึ้นจากระบบดังกล่าวอยู่จริง แต่ก็ไม่ถึงขนาดที่ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงเช่นในกรณีนี้ พฤติกรรมที่ผู้ฟ้องคดีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นผลให้ทางราชการต้องสูญเสียเงินเป็นจำนวนมาก รวมทั้งทำให้คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล ร. มหาวิทยาลัย ม. เสียชื่อเสียง เนื่องจากบุคคลภายนอกย่อมเข้าใจว่าคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล ร. ผิดนัดชำระหนี้ต่างๆ ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ซึ่งมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ กำหนดว่าการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประกอบกับมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัย ม. ที่ ๑๙๙๔/๒๕๔๒ เรื่อง ปลดข้าราชการออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๒ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ และมีเงื่อนไขให้ผู้ถูกฟ้องคดีสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด รวมทั้งดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิต่างๆ ที่จะพึงได้รับตามกฎหมายโดยเร็ววัน ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้อง